

му се понесе, господине, кай си рѣчаха турцитѣ „Калешъ Димко“ очи имъ на четири гледаха. А онъ — набра си хемъ дружина отборъ юнаци — Коста отъ Нижоо поле, Мито чешларо, Андре Петревъ и двоица друзи — ходи, дѣ ходи, туку виждѣ нѣкоя нощъ слѣзли у село, собрали ергенитѣ, мохабетъ чинятъ и хаберъ пракятъ на Катерининъ татко — нека му я даде керка си на той Калешъ Димка за невѣста... Какъ да я даде, господине, комита е излеголъ? И ние, селянитѣ, думаме на таткото нейно, — санкимъ нека скрито попотъ да ги вѣнча... Е зеръ, то си бѣше веке знайно, дѣвойката си го сакаше... Веднажки Калешъ Димко слѣголъ отъ гората при вечеръ кай кладенецо подъ село, а тамо вси моми, па тая... щѣ, Катерина, се не обояла, — взела отъ глава китка и я хвърлила ужъ да ѝ я не земе на сила Калешъ Димко, па то... максусъ да я земе! — И думаме на стариотъ, — нека ги скрито вѣнча. Ама еля е лепа дѣвойка, ела вси момци низъ село по нея гледатъ, гордостъ хвана майка ѝ — дума се, дълга коса кжсъ умъ — жена щѣ, сака да си задоми керката на личенъ, имотенъ ергенъ, а не да я даде за комита... Ехъ, каква имъ пѣсня пѣяха, господине, тогай ергенитѣ! Ама каква?! Па то и цѣло село я пѣше.... вчера си лежимъ тука, а тя ми въ умо и запѣхъ си я... Чакъ на сърдце допада, такваа е пѣсната! Видишъ, она му веле:

Ти да дойдешъ, Калешъ море Димко,
Вечеръ на вечеря,
Трала-лай-ла, вечеръ на вечеря...

Това се повтаря, па е жално—милно... ехъ!
А онъ ѝ сборува:

Ясъ сакавъ да дойдавъ, мори Кати,
На сладка вечеря, —
Мама ти е дома, мори Кати,
Затоа не идамъ!

А да знаешъ, господине, що му она вели! И да е грѣшно отъ Бога, ама е пакъ право. Ей, що му она вели: